

σαι καὶ ἀνευφημοῦσαι, τὸν ἑσπερον διὰ δάρνης, ὅταν τὴν εὐκλειαν ταύτην ἐπεζήτουν Σοφοκλεῖς καὶ Αἰσχύλοι, καὶ μετ' αὐτοὺς καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ οἱ Διονύσιοι τῶν Συρακουσῶν, τότε ἐδύνατο νὰ σεμνύνηται ἡ Ἑλλάς ὅτι οὐ μόνον τῆς δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας εἶχε τὸ σκῆπτρον.

Τὰς εὐκλείας ταύτας διὰ τὴν Ἑλλάδα τελετὰς ἀνεώσσε κατὰ τὸ λῆγον θέρος ἡ ἀδελφὴ Ἑπτάνησος στέψασα δημοτελῶς ὡς ΠΟΙΗΤΗΝ τὸν πρῶτον αὐτῆς ἄρχοντα, τὸν ὑψηλότετον πρόεδρον τῆς Γερουσίας, Κόμητα Κανδιανὴν Ῥώμαν.

Τὴν 26 Ἰουλίου συνέδρευσεν εἰς τὴν περιραντὴ αἴθουσαν τοῦ Ἰονίου Πανεπιστημίου, ἥτις φέρει τὸ κλασικὸν ὄνομα Ὀλυμπος, πλῆθος ἀπειρον, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ἐκλελεγμένον, πᾶσα ἡ τῶν νήσων ἀριστοκρατία, τῆς τε γενετῆς καὶ τῆς διανοίας, ὑπερτάτους ἀντιπροσώπους ἔχουσα τὸν Μουστοξύδην, τὸν Θωμαζέον, τὸν ποιητὴν Σωλομόν, τὸν Βράϊλαν, καὶ τοσούτους ἄλλους, ἐφ' οἷς δικαίως ἐγκαυχᾶται ἡ Ἑπτάνησος, καὶ τὴν συνέλευσιν προέδρευσεν ὁ Παιδεονόμος ἄρχων, Στέφανος Παδοδάς.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἀνευφημιῶν τοῦ πλῆθους ἐγερεθεὶς ὁ πρόεδρος τῆς Ἰονίου Βουλῆς, Κ. Πέτρος Βράϊλας, στέμμα δάφνης διὰ χειρὸς ἔχων, ὡς νέος τοῦ Ἀπόλλωνος Ἱεροφάντης, ἐπρόσφερεν αὐτὸ εἰς τὴν αὐτοῦ Ὑψηλότητα, τὸν Κ. Κανδιανὸν Ῥώμαν, καὶ ἐν ὀνόματι πάσης τῆς ὀμηγύρεως τὸν ἀνεκήρυξε ΠΟΙΗΤΗΝ. Γενικαὶ χειροκροτήσεις ἐδέχθησαν τὴν στέψιν ταύτην, τὴν διεδέχθησαν δὲ ἐκφωνήσεις διαφόρων φιλολογικῶν καὶ ποιητικῶν συνθέσεων, ἐν αἷς ἐξόχως ἀξιομνημόνευτοι ἐφάνησαν ὁ Λατινικὸς διθύραμβος τοῦ ἱππότου Ἀλεξάνδρου Δαμασκηνοῦ, ὁ εἰς τὰς Μούσας ὕμνος τοῦ Δόκτορος Τρύφωνος, καὶ ἡ Σαπφικὴ ᾠδὴ τοῦ Κ. Λυβέρδου, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τῆς «Ποικίλης Στοᾶς».

Ἡ τελετὴ αὕτη βαθεῖαν ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν ἐφ' ὧν τῶν παρευρεθέντων, καὶ εἰς τὸ στάδιον τῆς διανοητικῆς πάλης δεικνύουσα καταβαίνοντας τοὺς τὴν πρώτην κοινωνικὴν κατέχοντας θέσιν, ἀπέδειξε πόσον οἱ διανοητικοὶ ἀγῶνες τιμῶνται παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν, καὶ ἐνεψύχωτεν ἐνθουσιάσασα πάντας τοὺς εἰς τούτους ἀλειτουργομένους.

ΤΟ ΤΥΦΛΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Charles Swain).

I.

*ὦ μητὲρ μου! ὦ ἀδελφὴ! δὲν εἶσθ' ἐμοῦ πλησίον;
Οἱ κακλεισμένοι ἀγρυπνοῦν, ὦ μητὲρ, ὀφθαλμοὶ μου.
Ποθῶ νὰ σὲ ἀκροασθῶ· τὸ θνητὸν σου παιδίον.
Κύλόγησε, ἀναχωρῶ ἐκ ταύτης τῆς ἐρήμου!
ὦ μητὲρ, τὸ λευκόν με ἔφεραν τὸ νέον;
Ἐνόμιζον ὅτι τὴν γῆν πρὶν ἀποχαιρετίσω
Τὸ μῦρον τοῦ νεοθαλοῦς φυτοῦ μου ποτὲ πλέον
Ποτὲ δὲν θὰ ῥοφήσω.

II.

Μυστηριώδες ἄρωμα ἀπὸ τοῦ κἀλυκὸς τοῦ
Πάντο' ἐθάρρουν μ' ἔθιγε τὸ βάθος τῆς καρδίας·
Μεθ' ὅλης κατερχόμενον τῆς ὀρπύτης τοῦ
Ποτὲ δὲν μ' ἐπροξένησε τὸ ἔαρ ὀρηκῶς.
Συμπάθει' ἀνεξίγητος, ὠροῖον αἰσθημά τι
Κατεῖχε τὴν καρδίαν μου, τὸν θρόμβον τοῦ δακρύου
Ὅς ἡσθάνομην πίπτοντα, καὶ ὁ θρόμβος ἐκυμάται
Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ!

III.

Ὅταν λοιπὸν ἡ σκοτεινὴ ζωὴ μου τελειώσῃ,
Καὶ τὸ τυφλὸν παιδίον σου ὁ τάφος ὅταν κρύψῃ,
Χρῆος σεπτὸν, ὦ μητὲρ μου, ἡ χεὶρ σου θὰ πληρώσῃ
Ἐὰν ἐπὶ τοῦ τάφου μου λευκότης τι ῥίψῃ.
Τὸ ἄνθος τοῦτο θ' ἀναβῇ ὅπου καὶ ἡ ψυχὴ μου,
Καὶ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ ἐκ νέου θὰ βλαστήσῃ
Αὐτὸ, ὅταν ἀνοίξωσιν ἐκεῖ οἱ ὀφθαλμοὶ μου,
Τὸ φῶς μου θ' ἀπαντήσῃ.

IV.

Μὴ κλάψῃς, μητὲρ μου, ἐὰν ἐγὼ ἐμπρὸς σου κλαίω.
Τὰ δάκρυά μου δὲν γεννᾷ ἐνδύμυχος ὀδύνη·
ὦ! διὰ τί νὰ θλίβωμαι ἐνῷ ἐπάνω πλέω,
Ἐκεῖ, πρὸς τ' ἄστρα' ὅπου φῶς ὑπάρχει καὶ γαλήνη;
Ἀλλ' ἀγαπῶ, ἀλλ' ἀγαπῶ, ὥστε θαρρῶ τὸ σκότος
Μὲ εἶν' εὐχάριστον ἐδῶ, καθὼς τὸ φῶς ἐπάνω.
Πῶς θὰ εὐρῶ τὸ φίλτρον σου ἐκεῖ, εὐσυναιδότης
Δὲν τὸ καταλαμβάνω.

V.

ὦ! μίαν ἢ καρδίαν μου ἠγάπησε μητέρα.
Ὡς τὴν καρδίαν σου ἡ γῆ δὲν περιέχει ἄλλην·
Δι' ἄλλην ἢ ἀγάπην μου δὲν ἦτο θερμότερα·
Μὲ τί καρδίας, μητὲρ μου, μ' ἐπαρηγόρουν πάλιν.
Πάσαν αὐγὴν Κυριακῆς, τὸ ταπεινὸν μου μῆμα
Κλίνουσα μ' ἄνθη θὰ κοσμήσῃ, μὲ δάκρυα θὰ λούσῃ,
Πλὴν τὴν εὐχαριστοῦσάν σε φωνὴν μου εἰς τὸ κύμα.
Τῆς αὖρας δὲν θ' ἀκούσῃς.

VI.

Πολλάκις αἱ ξανθόχρυσοι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου
Θέλουν εἰς τὴν νεκρόσιμον οἰκίαν μου εἰσδύει,
Ὡς βλέμμα τ. τοῦ Πλάστου μας τοῦ μετὰ ταῦτα βίου
Τὴν αἰώνιαν χαρμονὴν εἰς τὴν ψυχὴν μνηύει.
Καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ ἔαρος συχνὰ θὰ κελαδῶσι,
Τὸ τρυφερόν των μῦσμα τὸ στόμα των θὰ χύνη,
Ἐνῷ ὡς μέμμερον αὐτὰ τὰ χεῖλη θὰ σιγῶσι
Καὶ πᾶσά μου ὀδύνη.

VII.

Συχνὰ τὰ μέλη μου ἰδρῶς, ὦ μητὲρ, βρέχει κρύος,
Ὅταν μὲ ἔρχετ' εἰς τὸν νοῦν τοῦ τάφου ἡ ἰδέα.
Καὶ προσπαθῶ, καὶ προσπαθῶ σφυδρῶς, ἐναγωνίως,
Μὴ μὲ ἐκρύψῃ ἡ πνοὴ ποτὲ ἡ τελευταία.
Θέλει μὲ σώσῃ ὁ Θεός, θέλει μὲ βοηθήσῃ,
Ναί θέλει παρηγορηθῇ ἡ τρέμουσα ψυχὴ μου·
Εἰς τὴν πρὸς σὲ ὁπακοὴν μὲ εἶχεν ὁδηγήσαι,
ὦ μητὲρ, ἡ ζωὴ μου!

VIII.

Ἄ! σπίγξε με καλῆτερα εἰς τὰ θερμὰ σου στήθη!
Τὴν φλέγουσάν μου κεφαλὴν ἀνόρθωσα... ὦ! πέσον
Πρὸς σὲ ἀγάπη, μητὲρ μου, ἐντός μου ἐπεχύθη!
Πᾶλλ' ἡ καρδία μου παλμοὺς ἀγάπης πρὶν παγώσῃ.
Ὅταν ἐπάνω ὁ Θεὸς τὸ φῶς τοῦ με χαρίσῃ,
Καὶ ἐπιβλέψω πρὸς τὸ φῶς ἐγὼ τοῦ παραδείσου,
Τί δεύτερος παράδεισος! εἶναι μὲ ἀπαντήσῃ,
ὦ μητὲρ, ἡ μορφὴ σου!

Μάντζεστερ. Σεπτέμβριος 1853.

Χ. Α. Παρμενίδης.